

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Et Enebo.

Citation: Richardt, Chr.: "Et Enebo.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Tredje Deel.*, 1895, s. 8.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt03-shoot-workid55656.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Tredje Deel.

Et Enebo.

☒ Paa et Fjeld i Rhonedalen
ligger der et Enebo -
hænger kun paa Klippens Side
som et Lam i Ørneklø;
Trin for Trin har Eremitten
møjsomt banet sig sin Vej,
Stien tegner sig mod Stenen
som en fast usynlig Streg.

☒ Som for Østens Vise Stjernen
- blinkede ned i Dalens Grund
Lyset fra hans Bedecelle
Aar for Aar hver Aftenstund.
9 Da blev Jernvej lagt dernede,
Hakken gik og Øxen sang!
lydt mod Fjeldet skingred Piben,
døved Vesperklokkens Klang.

☒ Skud og Skrigen fyldte Luften,
Larm og Ufred flyttede ind
- Eremitten gik i Kloster,
krøb i Skjul for Verdens Vind.
Men paa Højtidsdage gjæster
han sit lille Bjergkapel,
tænder atter Alterlyset,
aander ud i Bøn sin Sjæl.

☒ - Er ej mangt et Hjertes Saga
ret som dette Enebo's?
End paa Ungdomstidens Grænse,
mens der haabes, mens der tro's,
findes der i Sjælens Dalstrøg
dog en lille fredlyst Krog,
viet ind til høje Syner
og til Bønnens Barnesprog.

☒ Tyst sig Sind og Tanke løftede,
Evangeliets Klokke klang,
Evighedens Længsler byggede
sig en Celle op med Sang.
Men en Dag kom Verdenstoget
brusende med Støj og Damp,
- da at vogte Hjertets Rede,
ak hvad kostede det for Kamp!

10

☒ Verdens-Aanden holdt sit Indtog
under stærke Faklers Skin,
under Friheds skønne Fane
trængte tusind Tanker ind;
Spotten løsnede sine Salver,
saa det drøned lydt igjen,
Troens klippefaste Celle
stod forladt og eensomt hen.

☒ Først naar Hjertet sygt og skuffet,
af Alverdens Blændværk træet,
bange længes mod et Fristed,
leder om sin Barndoms-Plet,
da vil Evighedens Længsel
bryde Celledøren op,

Alterlyset atter tændes
paa sin gamle Klippetop.